

защото идентичността не е даденост, а схващане, идеята за красиво се разширява в нова посока, за да направи образа максимално ярък, максимално конкретен, максимално предметен.

IV.

Човекът разказва за себе си посредством конкретни материи, защото осезателно вещното е вече естетически феномен, обръща инерцията във възприемането, модела на разказване. Предметът се е превърнал в израз, защото може да променя израза. На човека, който гледа двойно – емоционално и банално. В перспективата на това раздвояване и сливане материята е мислена по нов начин – като поетически възможна – едновременно безспорно точна и универсално обща.

Поетическата си изразност материята добива именно защото е изобразена максимално буквално, делнично, непоетично. Но в ново отношение към човека и разказа, в ново отношение с високата, поетическа изразност. Поради факта на самото си пребиваване в поетическата реч баналната текстура добива поетическо присъствие. Става тъканта, с която постмодерният поет започва своя разказ. За него обикновеният делник става смислено-красив. И поетът сякаш заявява: защо да не започнем да схващаме обикновеното като красиво? И ние, читателите, започваме да схващаме обикновеното поетично. Опитваме се да спрем инерцията на понятията, да обърнем идентичностите, да преодолеем акта на клишираното схващане. Защото нима може да има по-позитивно и щастливо отношение от това, което нарича видимата и досадно-делнична материя – красива?

Библиография. Бележки

¹ Подчертаното в цитатите е на авторката. – Бел. ред.